

De rapen zijn gaar

Al weken voor de kerstmis gonst het van activiteiten rondom het kerstgebeuren. Er worden bijvoorbeeld plannen gesmeed om een onvergetelijk kerstfeest te vieren. Daar lig ik dan weer wakker van, kerstmis, kerstgebeuren, kerstfeest, wat is het nou eigenlijk. Een heidense oorsprong met een christelijke twist, ik kan er weinig mee. Al voordat sinterklaas zijn hielen heeft gelicht staan er weer allerlei kerstoppen te dansen die op gezag van batterijen, zwaaien en roepen ohohw. Wereldwijd gaat het waarschijnlijk om een miljardenomzet, wat dat betreft een commercieel succes. Vrede op aarde voor twee dagen, maar daarna weer snel aan de slag om het verlies in te halen.

En dan de hamvraag die boven december hangt: wat gaan we eten. Hoewel ze op menig oord zich zullen afvragen of men wel zal eten. Met veel zorg wordt het menu samengesteld, een amuse, voorafje, hoofdgerecht, nagerecht en koffie toe. We houden het bescheiden dit jaar.

Amuse

Petitfour van bladerdeeg van chinees Quo Ping gerst, een theelepeltje groene kaviaar uit Japan en op de top een kalibes uit Nieuw-Guinea

Voorgerecht

Peruviaanse Kapikapi-vis met een sausje Spaanse madrille en wat IJslandse mossla

Hoofdgerecht

Trio van gegrilde steenbok, kiekendiefkuikenfilet en bizonbeef. Geserveerd met Parijse aardappeltjes uit Polen, diverse vergeten groenten en Piemonte truffelsaus

Nagerecht

Roomijs van Yak-melk met Chileense kersenmousse.

Daar waar ik al jaren pleit voor boerenkool met worst wordt mijn voorstel al in de eerste ronde af geserveerd.

Het is tijd voor verandering en ik denk dat ik niet de enige ben. Ik ga dus op zoek naar de veroorzakers van dit hele gebeuren; de kerstman en Christus. De eerstgenoemde is vrij gemakkelijk te vinden, je struikelt erover in de winkelstraten. Wat echter vies tegenvalt is dat ze geen van allen aanspreekbaar zijn, de dode kerstmannen zijn poppen, de levende zijn dronken. Er is een andere strategie nodig om deze bebaarde bejaarde te vinden. Hij schijnt op de Noordpool te wonen. Ik trek erop uit met mijn slee voortgetrokken door 120 paardenkrachten, op weg naar die man met een slee voortgetrokken door vier rendierkrachten.

Nadat ik op de navigatie Noordpool heb ingetoetst geeft hij aan dat het slechts 78 kilometer hiervandaan is, dat is een meevaller. Voor de zekerheid neem ik toch mijn bontmuts mee en volg de aanwijzingen van de wegwijspiet.

Hoewel ik me heb voorbereid om een lange weg te gaan, slinkt het aantal kilometers behoorlijk in de tijd, al snel word ik van de grote weg afgeleid naar de bebouwde kom van Gouda. De Noorpool ligt dus kennelijk in Gouda! Zo rijd ik over de Nieuwe Gouw O.Z. langs de Gereformeerde Gemeente Gouda, kronkelend naar de Meridiaan, 2^e rechtsaf naar de Noordpool. Bestemming bereikt aldus wegwijspiet. Geen ijs, geen sneeuw, maar een gewone Zuid-Hollandse winterkou, oftewel een door klimaatverandering betrekkelijk warme dag. Logisch dat er ook geen kerstman te bekennen valt, want die kan hier niet komen met zo'n winterslee zonder wielen. Toch maar even parkeren bij, jawel, de Voedselbank, niet een plek waar je de kerstman verwacht gezien zijn omvangrijke vetgordel. Maar schijn kan bedriegen, dus niet vooringenomen zijn. Misschien doet hij boodschappen bij de Voedselbank, ik zal er naar binnen gaan. Een grote hal met stellages met allerlei kratten erop. Het wemelt er van de vrijwilligers, voornamelijk grijze mannen/vrouwen die gemoedelijk door de hal sjouwen. Kratjes vullen, sorteren en koffieleuten.

‘Goedendag, ik ben op zoek naar de kerstman’, begin ik.

‘Nou dan bent u hier aan het goed adres’, krijg ik als antwoord. Dus toch, zou hij op de wc zitten of een rookpauze hebben, want ik zie hem niet. Zegt u het maar, wat kunnen we voor u doen?’ Het is me duidelijk, de kerstman is hier incognito. Natuurlijk, want anders gaat iedereen naar Gouda.

‘Ik vroeg me af of het niet anders kan, het mag gerust wat minder met al die kerstmanintimidaties.’

‘Minder? We komen tekort, we moeten steeds meer mensen bedienen, het kan niet genoeg voor ons zijn, maar we hebben het druk dus we willen graag weer verder.’ En rustig maar dwingend word ik de loods uit geleid.

Oké, hier hoef ik niets te verwachten, op naar de volgende missie: Christus. Dat komt goed uit want ik herinner me die kerk, misschien vind ik hem daar en ik rijd nu via de Keerkring naar de Nieuwe Gouwe O.Z. en parkeer bij het moderne gebouw van de GGG, tegenover het politiebureau. De deur is dicht, maar ik probeer het toch maar. Helaas gesloten. Gelukkig komt er net een man, strak in het zwarte pak met zwarte hoed op het hoofd aanfietsen op zo’n typisch gereformeerde zwarte fiets. Hij vraagt wat ik hier kom doen.

‘Ik zoek Christus, ik heb een vraag voor hem.’

‘Dan bent u hier aan het goede adres, hij woont hier, maar de kerk is nu gesloten, ik kan wel een afspraak maken met de dominee, die kent De Here Here op en top.’

‘Nou ik wil hem liever persoonlijk spreken.’

‘Dat kan ook, u zult dan moeten knielen op de grond en hem aanroepen, hij zal luisteren naar de rechtvaardige kinderen des almachtige Gods.’

Ik merk wel dat ik ook aan dit bezoek weinig heb, hoewel zijn tip mij wel bijblijft. Maar ja, ben ik een rechtvaardig kind Gods? Daar twijfel ik wel aan. Eenmaal thuisgekomen kniel ik op de grond en roep hem aan. Na een tijdje roepen bonken de burens op de wand ten teken dat het wat luidruchtig is. Nou ja, dan zal God het ook wel gehoord hebben denk ik maar. Geen antwoord, het blijft stil.

Ik wacht een half uurtje wachten en ga dan naar bed en word overmensd door de slaap en ben snel vertrokken.

Midden in de nacht schrik ik wakker van een stem, althans dat dacht ik. Ik hoorde iets over het volgen van een heldere ster aan de hemel. Met nachthemd aan hijs ik me uit bed en slof naar het raam om in de lucht te kijken. Zwaar onbewolkt met een heldere ster aan het noordelijk firmament. Dat kan geen toeval zijn, ik ga naar buiten en loop in de richting van die ster, door velden, bossen, rivieren, niets weerhoudt me om naar die ene plek te gaan. Ergens in Groningen, achter Rottum (of all places) stuit ik op een gehucht van drie boerderijen met de naam Bethlehem. Er brandt een zwak licht in de stal, een licht dat steeds sterker wordt naarmate je dichterbij komt. Een man en vrouw van allochtone komaf buigen zich over een kribbe, van waaruit een licht gekir opstijgt, samen met een fel auraal licht. Snapt u nu dat Nederlands een lastige taal is voor buitenlanders als je twee keer licht in dezelfde zin tegenkomt? Nieuwsgierig kom ik dichterbij, Jezus, daar ligt een kindje klein en teer waarover gezongen wordt. Maar het klopt niet, het is wel klein maar niet teer, hij lijkt eerder sterk. Ik ben niet de enige die de stal betreedt, er komen ook drie vreemde wijzen uit het Oosten (Xi, Jin en Ping) met allerlei geschenken, potten, pannen een bezem en een stofzuiger, allemaal van Temu. Ook komen er wat boeren uit de omgeving, die hun koeien al hadden geteld en op het licht afkomen. Het wordt zo wel dringen in die stal en iedereen wil dat kindje aanraken. De jonge moedermaagd wordt bruusk aan de kant geduwd, net bevallen en nog bijkomen van alle stress, nageboorte is nog onderweg, of blijft die weg omdat ze maagd is? In het gedrang grijp ik mijn kans om het kindje Jezus aan te raken.

‘Hee blijf van me af’, komt uit het schattig mondje. ‘Wat moet je hier?’

Dit is mijn kans om de vragen te stellen.

‘Het moet eens ophouden met die kerstviering, de ecologische footprint is immens, het is niet meer van deze tijd, ik word er gek van’, en ik som nog wat kerstergernissen op. Het kindje lijkt te luisteren, de boeren en de wijzen kijken onthutst en zijn stomverbaasd. Is het mijn uitval naar het kindje of is

het het praten van het kindje? Ik weet het niet, maar dat zal me worst wezen, ik heb mijn punt gemaakt, missie volbracht. Ik trek me terug en wordt nagestaard door de wijzen en boeren.

'Stelletje mafkezen, ga terug naar het oosten en naar jullie mestkelders', mompel ik onbedoeld fel. In het besef dat mijn gemompel tot ongewenste onvrede kan zorgen maak ik me uit de voeten. Buiten de stal komen nog wat lichtgevende gevleugelde gestalten tegen en vermoeid vraag ik:

'Wat moeten jullie hier nu weer?'

'Wij komen de ouders van het kind waarschuwen dat ze moeten vluchten, het schijnt dat ene tsaar Vladimir zich bedreigd voelt door de koning die hier is geboren. Hij schijnt onderweg te zijn in een spoeivliegtuigje met novitsok, dus opzij en opsodemieten.'

Ik maak met uit de voeten trek me terug onder mijn warme dekbed en vervolg mijn slaap. Bij het ontbijt de volgende morgen sla ik de krant open en lees dat die nacht een satelliet van meneer Musk over Nederland vloog, sommigen dachten een ster te zien, en er wordt al gespeculeerd over spionage op Nederlandse bodem. Waarschijnlijk heeft meneer Musk de slogan 'er gaat niets boven Groningen' iets te letterlijk genomen en zal hij met AI proberen het volk hier te beïnvloeden. Kerst zal nooit meer hetzelfde zijn, hoewel er waarschijnlijk niets verandert, en misschien is dat maar goed ook.

©wim van der meer 2025